

התמונות הטמונות שטלטלו את הלבבות / ש. כרמל

במצגת המיוחדת שהוקרנה ביום רביעי בסיומה של עצרת הרבבות, נראו לקראת סופה ארבע תמונות, שטלטלו והסעירו את הציבור הענק שצפה בהם.

עין לא נותרה יבשה, למראה אותן ארבע תמונות קורעות לב, של מראה יהודי ישיש, הלב של כלל ישראל, יושב ובוכה כאדם המתאבל על הנורא מכל.

התמונות הללו הפכו עד מהרה לשיחת היום בכל ריכוזי היהדות הנאמנה. הפעם לא סרטון בן 92 שנה הסעיר את הרוחות. אלא ארבע תמונות ללא אומר ודברים, ללא תנועה, בני שנה בלבד, שהסעירו את הכל.

מה התרחש באותם רגעים שצולמו התמונות? התחקינו אחר מקור אותם תמונות, שצולמו בקודש פנימה, בחדרו של מרן ראש הישיבה שליט"א. התברר, כי מי שצילם אותם במצלמתו האישית, הוא אחד שזכה להיות מבאי הבית הגדול אליו נשואות עיני ישראל, ומבקש לשמור על עילום שמו.

התקשרנו וביקשנו לשוחח עמו, לשמוע ממנו דברים כהווייתם, למה צולמו התמונות, ומדוע הם יצאו רק עכשיו לרשות הרבים? השיחה עמו לא היתה קלה. לא קל היה לדובב אותו על אותם רגעים קשים שהוא חווה, והנציח. היה מאוד קשה להחזיר אותו לאותן דקות, קשות וכואבות. אך ביקשנו, רצינו להבין. מה עומד מאחורי התמונות הקשות הללו?

איש שיחנו נעתר לשתף את הציבור ברגעים האישיים הללו. נתנו לשיחה להתנהל ברציפות, בלי שאלות. דברים כהווייתם:

"הגעתי לבית מרן ראש הישיבה שליט"א באותו בוקר שבו היה אמור לעבור חוק הגיוס, בעשירי לחודש אדר תשע"ד. עיניו היו טרוטות, ונפוחות. במשך כל היום הקודם לאותו יום, הוא היה דרוך, ולא הניח מידו את ספר התהלים. ספר התהלים לא זז מידי באותו יום, ולו רק לרגע אחד. אי אפשר היה לטעות איך עבר עליו גם אותו לילה.

האמת היא שכבר תקופה ארוכה קודם לכן התרגלו כל באי הבית למראה הזה, מרן ראש הישיבה איננו חדל מתפילה, ולילותיו עוברים ללא שינה. קשה היה להעלות בפניו עניינים אחרים, כי כל מעייניו היו נתונים לעתידו של עולם התורה, ולחשש מפני החקיקה של ממשלת הזדון.

באותו בוקר הדריכות ניכרה עליו באופן בולט הרבה יותר. כל העת הוא התעניין והתפלל, ושוב התעניין והתפלל. "מה הם רוצים מלומדי התורה שמחזיקים את העולם?" חזר מרן שליט"א ושאל את כל מי שנקלע למחיצתו באותו יום.

בסביבות השעה 11 בבוקר נודעה הידיעה, כי החוק עבר סופית בכנסת. כשנודע לנו תוצאות ההצבעה בכנסת, נכנסתי יחד עם נכדו נאמנו הרב דוד שפירא שליט"א בצעד איטי לתוך החדר. את הצעדים הבודדים עד שנכנסנו פנימה, ניצלנו

למחשבה איך להגיד לו על הגרוע מכל שאירע. ידענו שהוא מחכה לשמוע, אבל גם ידענו עד כמה ההחלטה הרעה והדרקונית הזו תסב לו עגמת נפש וסבל רב. איך מבשרים למי שכל כולו נושא את משא עולם התורה על כתפיו, שדרך הרשעים צלחה?

[בעיצומה של השיחה, איש שיחנו מתחיל לבכות, המילים משתנקות, לא יוצאות, הוא נזכר וחווה את השעה מחדש].

השיחה ממשיכה: "נשמנו עמוק, ואמרנו לו את אשר אירע. מרן ראש הישיבה הרים את עיניו, ונעץ בנו מבט, העיניים לא זזו, ראשו לא נע לאף צד, כמו נעל את תנועותיו, לא אמר דבר, ושני עיניו שהיו נעוצות בנו החלו לזלוג דמעות.

[קולו של איש שיחי נשנק בבכי קורע לב, גם אני נדבק, ומתקשה מעט לכתוב את

ההמשך]: "השפלנו את המבט, כי אי אפשר היה לשאת את המראה הזה. אדם קשיש, תמיד כל כך מאופק, בוכה כילד. הייתי לציוד של מרן ראש הישיבה שליט"א גם ברגעים של בשורות קשות וכואבות... אך בכי כזה, בכי של והנה הנער בוכה, לא זכור לי.

ואז פרצה הסערה הגדולה, מרן שליט"א הזיז את מבטו לצדדים, פניו התכרכמו בעוית של כאב, ופרץ בבכי קולני. "הישיבות, הישיבות", הוא בכה בקול גדול. "מה הם מעוללים ללומדי התורה?" חזר וגנח.

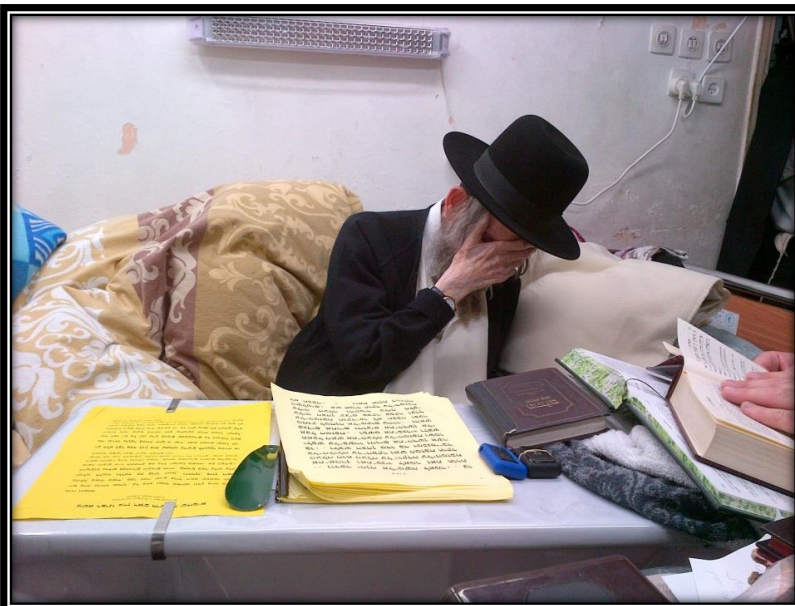
הוא בכה שעה ארוכה. כן, לא דקות ארוכות, שעה ארוכה. עד כלות הכח.

כל הנוכחים בבית, לא יכלו לשאת את המראה, ונטשו את החדר. אני גם לא יכולתי שלא לצאת, יצאתי והבאתי את המצלמה, פלשתי אל הרגע הכל כך אישי הזה, כדי להנציח אותו אצלי, כספר מוסר חי, שיעמוד מול עיני לתמיד. 2 תמונות נחקקו מאותו רגע.

כעבור זמן מה, לאחר שמרן ראש הישיבה בכה עד כלות הכוחות, עד שעניו נעצמו ונדמה היה כי נרדם באפיסת כוחות. מרן שליט"א ביקש לשכב עקב החולשה הגדולה שתקפה אותו בעקבות הגזירה הנוראה שהרסה את שלוות נפשו, השיל את חליפתו ונשכב. עזבנו את החדר בלאט.

כעבור שעה, חזרנו אל החדר. ראש הישיבה כבר ישב, ספר התהלים עדיין היה פתוח לפניו, עיניו היו אדומות, כשהבחין בנו הוא הליט את פניו בכף ידו הצנומה, לא אמר דבר, ושוב פרץ בבכי, ושוב גנח וקרא "הישיבות, הישיבות, לומדי התורה". כל מי שנכח באותו שעה בחדר או בחוץ, נדבק בבכי, הוא בכה על לומדי התורה, ואנחנו בכינו כי אביהם של בני התורה בוכה. גם את הרגע הזה הנצחתי במצלמתי. ועוד 2 תמונות נוספו. כל אותו יום במחיצת מרן ראש הישיבה, היה יום של בכי. מטלטל.

[בשלב זה השיחה נותקה, איש שיחנו נסחף בבכי מטלטל, וניתק את הטלפון. לאחר זמן מה חזרתי ויצרתי קשר, כדי להמשיך את השיחה מהנקודה בה הופסקה]:

"מאז, לאורך כל התקופה, מפעם לפעם בכל זמן שעלתה סוגיית בני הישיבות, הייתי מוציא לעצמי את אותם התמונות שהנצחתי, כדי לראות עוד פעם, כדי להבין סודה של דאגה על קיומה של תורה, עומקו של כאב על חילול שם שמים, ואחריות של הנהגה על עולם הישיבות.

לא חשבתי לפרסם תמונות כאלה, לא חשבתי להוציא את הקודש פנימה אל רשות הרבים. יחידים אמנם ידעו על התמונות, מפה לאוזן עברה השמועה על קיומן של תמונות כאלה. אבל הן

נותרו במצלמתי.

אבל עכשיו, כשעתידים של אותם בני תורה עליהם ספר התהלים היה פתוח כה רבות, מוטל שוב על כפות המאזנים, נזכרתי באותם רגעים שהונצחו, בדמעות הרותחות של מרן ראש הישיבה שליט"א, אותן נטל שומע קול בכיות ושם בנאדו להיות, וכדי שאותם דמעות לא ישובו חלילה ריקם, הרהבתי עוז לגודל השעה הגורלית, להוציא את התמונות הללו, שיספרו בעד עצמם, כי הלא הרבה הדבר תלוי בהצבעתו של כל אחד ואחד מבני היהדות הנאמנה.

אנו רוצים לראות את מרן ראש הישיבה שליט"א כשקורת רוח על פניו, מהבשורה הטובה על עולם התורה הממשיך לפרוח ולשגשג בזכות כל אחד ואחד מאתנו, שנתן את קולו, שמכוחו נוכל לבשר בזמן הקרוב לפני מרן שליט"א כי הוסרה הגזירה, וממשלת הזדון שנעקרה מהארץ ירדה לטמיונות ההיסטוריה, ועקבות גזירותיה הרעות לא נודעו עוד..."

איש שיחי שביכר להיוותר בעילום שמו, מנצל את השיחה, ומבקש ממני לסיים אותה במילה אישית לכלל הציבור: **"ברגע האמת, אני פונה ומבקש ממכם, תסתכלו טוב טוב בתמונות הללו, רגע לפני שאתם הולכים מאחורי הפרגוד".**

